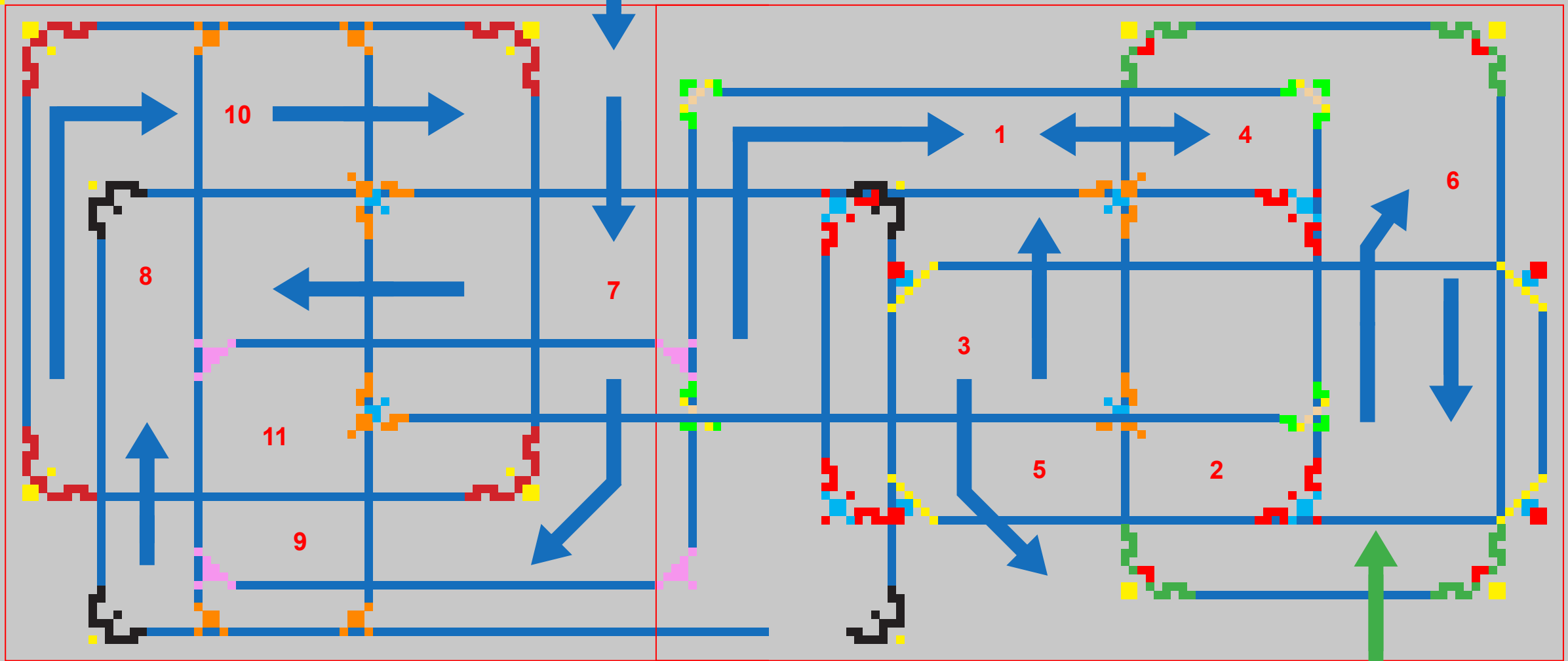

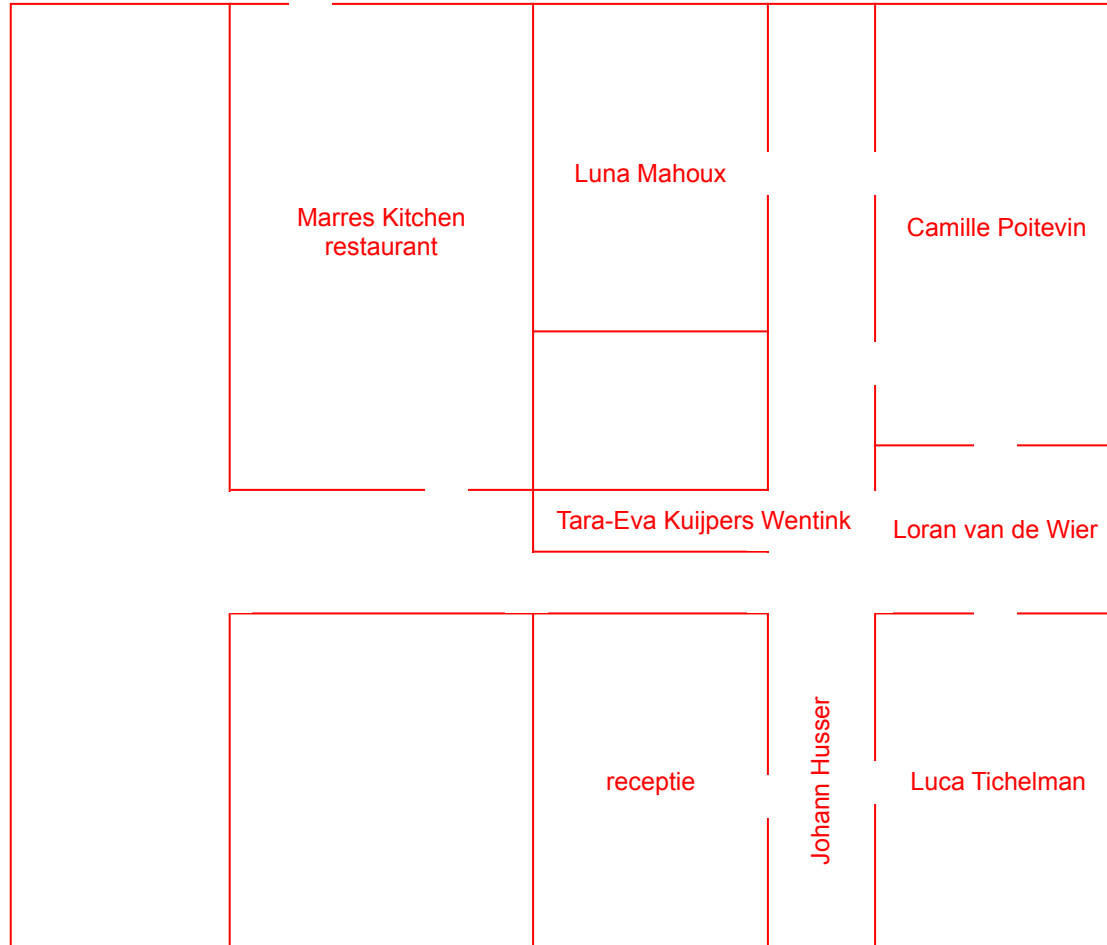
18.12.22	CURRENTS # 10	05.02.23
----------	----------------------	----------

CHOOSE YOUR OWN STORY

  MARRES	Huis voor Hedendaagse Cultuur
	Capucijnenstraat 98, Maastricht

1	Johann Husser	P 10
2	Luca Tichelman	P 12
3	Loran van de Wier	P 14
4	Camille Poitevin	P 16
5	Luna Mahoux	P 18
6	Tara-Eva Kuijpers Wentink	P 20
7	Loïs Soleil	P 22
8	Brahim Tall	P 24
9	Haevan Lee	P 26
10	Michal Luft	P 28
11	Anna De Sutter	P 30

Choose your own story

Wanneer het onmogelijk lijkt om een omgeving te creëren die onze basisbehoeften en sociale gemeenschappen kan voeden, zijn we geneigd het tegenovergestelde te doen: voortdurend sleutelen aan de lagen waarmee we onze identiteiten opbouwen. De soms hyperreële verwachtingen van onze samenleving kunnen ons overweldigen en elke ervaring veranderen in een geënceneerde werkelijkheid. Ergens tussen fictie en werkelijkheid, individu en gemeenschap, publiek en privé, draaien de kunstenaars van deze tentoonstelling de rollen om en schrijven zij het script voor hun eigen narratief. Vanuit hun verschillende gezichtspunten laten zij ons zien hoe zij de wereld ervaren.

We leren vaak dat er altijd maar een juist antwoord is voor elke situatie, maar voor alles is er altijd meer dan één antwoord. Verschillende routes stellen verschillende uitkomsten van hetzelfde verhaal voor. Je wordt uitgenodigd om te dwalen, of om de volgende stap te kiezen door een van de voorgestelde verhaallijnen te volgen. Ontdek een nieuwe generatie kunstenaars door je eigen pad te kiezen om je in dit uitgezette veld in Marres te navigeren.

De curatoren aan het woord

Hoe stel je als collectief een tentoonstelling samen? Hoe slaag je erin je idealen te verwezenlijken in een context die gebaseerd is op selectie en eliminatie? Hoe kun je een platform creëren voor jonge, beginnende kunstenaars als je speelveld beperkt is tot kunstopleidingen in een specifieke regio, en die ook zelf gebaseerd zijn op uitsluiting en selectie? Wat is artistieke kwaliteit? De uitdagingen waarmee we te maken kregen, zeiden veel over de context waarin deze kunstenaars een weg moeten zien te vinden, vaak zonder veel steun of financiële middelen. We wilden een tentoonstelling maken die om dat soort vragen draait – een tentoonstelling die het verhaal van de kunstenaars vertelt, maar ook dat van ons. Filosoof Roland Barthes schreef in zijn essay 'Hoe samen te leven' dat het van cruciaal belang is om elkaars 'ritme' te ervaren en elkaars ruimte en grenzen aan te voelen. Dat was ook precies wat wij als curatoren hebben geprobeerd. Onze samenwerking werd gevoed door onze persoonlijke opvattingen over hoe je de eigen stem van de kunstenaar ruimte kunt bieden zonder in hokjesdenken te vervallen. We hebben geprobeerd een goed evenwicht te vinden tussen ruimte ontvangen en ruimte geven.

De gekozen kunstenaars richten zich op hoe we onze eigen realiteit en identiteit in scène zetten en hoe we de omgeving proberen aan te passen aan onze behoeften. Op die manier hopen ze enkele universele vragen te beantwoorden: welke houding moet ik aannemen binnen een bepaalde context? Hoe kan ik weerstand bieden tegen maatschappelijke verwachtingen die niet langer relevant zijn? Ze kozen kunst als medium om hun eigen verhaal te doorgronden, vragen te stellen en zich te verhouden tot een wereld in verandering. Maar hoe kunnen we nu onze weg vinden in al deze verhalen? Deze tentoonstelling is gebaseerd op het concept van een 'Choose Your Own Adventure'-boek, een speelse vertelstrategie om de interactie met lezers aan te gaan en ze alle ruimte te geven. Zo kunnen we iedere kunstenaar op inclusieve wijze beschrijven, over identiteit praten zonder tot identiteitspolitiek te vervallen en hun werken met elkaar verbinden. In elk kunstwerk voeren de kunstenaars hun eigen codes op. Ze vragen je hun geënceneerde werkelijkheid te betreden, om deze codes te lezen en te begrijpen, te volgen of te verwerpen. Welke ideeën en indrukken neem je mee naar huis en wat vind je van de manier waarop deze nieuwe generatie kunstenaars naar de wereld kijkt?

Déborah Claire, Erell Hemmer & Zeynep Kubat

Handleiding

Het feit dat we elf kunstenaars hebben ondergebracht in een pand met elf kamers, betekende dat er verschillende 'kaders', 'dozen' of 'percelen' ontstonden waarin je hun werk kunt bekijken. Maar de kunstenaars zijn ook deels door dezelfde vragen, onderwerpen en ervaringen met elkaar verbonden. Net zoals zij hun eigen verhalen kozen, willen we ook jou die kans bieden. We hebben dan ook drie verhaallijnen voorbereid in de tentoonstelling. Bij de presentatie van iedere kunstenaar in het boekje krijg je drie opties aangereikt om je bezoek voort te zetten. Sommige leiden naar een specifiek hoofdstuk in de tentoonstelling, andere laten je van boven naar beneden gaan of sturen je kriskras door het hele pand. Net als in het echte leven kun je daarbij weer op hetzelfde punt uitkomen. In dat geval kun je een ander pad kiezen en opnieuw beginnen.

Jezelf geënceneerd

Er zijn veel externe verwachtingen (maatschappelijk, cultureel, politiek) die bepalen hoe iemand zich gedraagt, voelt, handelt. Vaak lijkt het alsof we een bepaalde identiteit aannemen om anderen op hun gemak te stellen. Acceptabel gedrag is altijd een spel tussen de aan- en afwezigheid van de eigen identiteit. Als je de eerste optie volgt, ontdek je hoe de kunstenaars in de tentoonstelling hun geënceneerde werkelijkheid onthullen of creëren.

Representatie van identiteit

Elke identiteit is meervoudig en gelaagd. Toch slaagt de maatschappij er vaak niet in dit te verbeelden. Hoe kun je jezelf zichtbaar maken? Hoe kun je de complexiteit van identiteitsvorming overbrengen? Als je de tweede optie volgt, ontdek je hoe de kunstenaars in de tentoonstelling belangrijke vormen van representatie ondersteunen en kritiek uiten op de mechanismen die hen negeren.

De drang naar gemeenschap

Connectie met mensen met wie je bepaalde raakvlakken hebt, is een belangrijke voorwaarde voor het creëren van een gezonde, stimulerende omgeving waarin je jezelf kunt ontwikkelen. Maar bovenal is het cruciaal om ervaringen met elkaar te kunnen delen. Pas dan kunnen we de samenleving verbeteren. Als je de derde optie volgt, ontdek je hoe de kunstenaars in de tentoonstelling op zoek gaan naar gemeenschap.

- de kunstenaar
- de curatoren

1	Johann Husser	P 10
	Kunsthochschule für Medien (KHM), Keulen, DE	
	Proposal for a city	

Na zijn studie fotografie aan de Universiteit voor Toegepaste Wetenschappen en Kunsten in Dortmund studeerde Johann Husser af aan de MFA in Media Arts en de KHM in Keulen. Johann werkt met fotografie, video en AI-algoritmes. Zijn werk toont hoe stedelijke landschappen en ruimtelijke ordening onze manier van leven bepalen. Wie bezit de stad? De bewoners of de bouwers? Wereldwijd krijgen we te maken met stijgende huizenprijzen. Zonder menselijke stem in het bouwproces is er niet genoeg ruimte om echte gemeenschappen te laten ontstaan. Deze verstoring wordt vastgelegd in Johanns video's en foto's, die hij afdruckt op de banners die vaak worden gebruikt om bouwplaatsen aan het oog te onttrekken.

In mijn werk houd ik me bezig met stedelijke ontwikkeling en hoe fotografisch onderzoek zich tot de werkelijkheid verhoudt. Hoe kan een fragmentarische dialoog een visueel idee tot uiting brengen? Ik documenteer plaatsen van (de)constructie in zowel analoge als digitale beelden en manipuleer ze digitaal. Ik zie deconstructie in het beeld als proces om aspecten van het vastgelegde en het werkelijke te onderzoeken en een dialoog aan te gaan met onze subjectieve waarneming. 3D-voorstellingen of posters van gebouwen in aanbouw zijn andere visuele bronnen voor mijn werk. De mensen die deze imaginaire voorstellingen van onze toekomstige ruimte bewonen, zijn niet echt. Nog voordat een gebouw is voltooid, worden potentiële huurders of kopers benaderd en in advertenties afgebeeld. Dit zijn overwegend witte, heteronormatieve mensen die in conservatieve rollen en familiestructuren worden weergegeven. Ik deconstrueer deze beelden, ideeën en ideologieën door middel van een algoritme. In tegenstelling tot deze foto's, die slechts een deel van de stedelijke constructie tonen, probeer ik een stad in transitie te vangen.

Johann Husser, *The place to be happy, Proposal for a city*, 2022
Foto geprint op meshbanner

JOHANN HUSSER

Onze gebouwde omgeving is duidelijk zichtbaar en bepaalt welke gemeenschappen er kunnen wonen. Maar hoe vorm je een identiteit of gemeenschap op een plek die je niet mag zien of betreden?

GA NAAR

P 26

HAEVAN LEE

Net zoals Johann hebben ook andere kunstenaars hun eigen stad gecreëerd. Een verzonnen stad van karton, opgebouwd uit de resten van bestaande metropolen, kan de juiste setting zijn om het gevoel van vastzitten tussen meerdere identiteiten zichtbaar te maken.

GA NAAR

P 24

BRAHIM TALL

Juist vanwege zijn grootsheid is de stad vaak de perfecte gastheer voor verschillende gemeenschappen, waarvan sommige door onze maatschappij onzichtbaar zijn gemaakt. Ze moeten dan andere manieren zien te vinden om zichzelf zichtbaar te maken – vooral voor elkaar.

GA NAAR

P 18

LUNA MAHOX

2	Luca Tichelman	P 12
	Piet Zwart Instituut, Rotterdam, NL	
	This is and that is and a bit of this and a lot of that This is them This is us a story of those them me and we	

Na haar studie aan de Toneelacademie in Maastricht en KASK Gent studeerde Luca Tichelman dit jaar af als master in Lens-based Media aan het Piet Zwart Instituut in Rotterdam. De combinatie van theater en film is een essentieel element in haar werk. Haar fascinatie met het theatrale bracht haar ertoe onderzoek te doen naar de constructie van de zelf of de manieren waarop we de verschillende identiteiten die we in ons dragen kunnen enceneren. Luca's werk gaat over hoe we verbinding zoeken met anderen, en dus ook met onszelf. Hoe zorgt een specifieke context (in dit geval een kunstpleiding en tentoonstelling) ervoor dat we ons op een bepaalde manier gedragen? Hoe maken anderen ons zelfbewust? De encenering van het zelf in Luca's personages is een spel tussen nabijheid en afstand, tussen intimiteit en vervreemding.

Tijdens Currents #10 presenteer ik een videotrilogie in drie hoofdstukken. Hoofdstuk 1, *This is and that is and a bit of this and a lot of that*, is een reeks van bewegende zelfportretten. In elk portret zie ik er totaal anders uit. De video is een repetitieve introductie van iemand die op vele anderen lijkt. In *This is them* maken we kennis met Branda en Hilda, die hun tijd doorbrengen met het opvoeren van verschillende personages en scènes op hun zolderkamer. De twee meisjes verlangen naar een groots leven dat de moeite waard is, maar zijn bang voor de echte wereld. *This is us a story of those them me and we*, ten slotte, gaat over drie personages die hun vermeende identiteit proberen te verwoorden door drie scènes in een zelfgemaakt miniatuurtheater op te voeren. In elk hoofdstuk onderzoek ik de verschillende manieren waarop je het zelf kunt identificeren in relatie tot jezelf en tot anderen. In die zin is deze trilogie een onderzoek naar onze behoefte om te articuleren hoe we denken te zijn en hoeveel versies we kunnen zijn, afhankelijk van de omstandigheden.

De films zijn gemaakt in samenwerking met Marvin Beekhijzen, Tim Bogaerts en Adina Macpherson.

Luca Tichelman, *This is us a story of those them me and we*, 2022
Videoinstallatie

LUCA TICHELMAN

We voeren onszelf op en enceneren ons gedrag om bij een bepaalde groep te horen. Vooral voor mensen met een andere of gemengde culturele achtergrond kan deze tactiek zeer ingewikkeld worden. Hoe treed je dan op zonder jezelf te verloochenen? Waarom zou je eigenlijk moeten kiezen voor een identiteit, een afkomst, een cultuur?

GA NAAR

P 24

BRAHIM TALL

Als het gaat om representatie is het belangrijk een nalatenschap op te bouwen van alle identiteiten die een gemeenschap hebben gevormd. Hoe hebben belangrijke personen uit de Zwarte cultuur zichzelf 'opgevoerd'? Hoe verhielden zij zich tot anderen en wat droegen ze bij aan positieve vormen van representatie in de populaire cultuur?

GA NAAR

P 18

LUNA MAHOUX

Zelfs als we denken dat we ons gedrag moeten aanpassen aan onze omgeving, is er geen sociale verplichting die ons verbindt met mensen die op ons lijken of die zich gelijkaardig gedragen. Als je je wilt wagen aan een onbevungen lichamelijk netwerk,

GA NAAR

P 20

TARA-EVA KUIJPERS WENTINK

3	Loran van de Wier	P 14
	Sint Joost School of Art and Design, Breda, NL	
	Organic Materials #4	

Loran van de Wier is afgestudeerd in Art & Research aan de St Joost School of Art and Design in Breda. Hij creëert performances met voedsel en voedselbereiding, onder andere op basis van fermentatie. Bacteriën, schimmels en gisten spelen dus een belangrijke rol in dit artistieke proces, waardoor het werk van Loran van de Wier een belangrijke reflectie wordt over tijd, natuur, ecologisch overleven, duurzaamheid, voedselculturen en niet-menselijke relaties. Fermentatie is een grensoverschrijdende evolutie, aangezien het proces gebaseerd is op de overgang van de ene staat naar de andere. Van de Wiers installaties vereisen zorg en samenwerking. Hij speurt de lokale omgeving af op ingrediënten, producenten en verhalen en gebruikt lokaal geteelde producten. Voor deze installatie heeft Loran samengewerkt met een boer uit Maastricht. Neem een hap of een slok van zijn werk en voel hoe je opgenomen wordt in een gemeenschap van fermenterende en transformatieve wezens.

Deze installatie is een weergave van mijn atelier. Mijn startpunt voor deze tentoonstelling was de locatie waar ze plaatsvindt: Maastricht. De zoektocht naar materialen die hun wortels hebben in de bodem van Maastricht was heel belangrijk voor deze opstelling. Het was een manier om de plek te begrijpen en mezelf eraan bloot te stellen. Dit werk gaat over de betekenis van het modificeren van het verkregen biologische materiaal, zodat we de ingrediënten kunnen bekijken als trofeeën in een rariteitenkabinet, maar ze ook kunnen opeten.

Loran van de Wier, *Organic Materials #4*, 2022
Hout, glazen bokalen, lokale ingrediënten, kombucha, tapijt, chiazaad, water en zorg

LORAN VAN DE WIER

De manier waarop we ons voedsel bereiden, opdienen en nuttigen zegt iets over onze identiteit. Verschillende culturen en klassen gebruiken verschillende codes. Als je meer wilt weten over deze codes en de objecten die we gebruiken om ze over te brengen,

GA NAAR

P 28

MICHAL LUFT

Voedsel is een effectieve manier om gemeenschappen op te bouwen en mensen met elkaar in contact te brengen. Maar soms krijgen we ook meer inzicht in het belang van gemeenschappen in een complexe samenleving door andere dagelijkse gewoontes te ontleden.

GA NAAR

P 16

CAMILLE POITEVIN

Of eet gewoon een hapje en vul je energie weer aan voordat je een nieuw verhaal kiest om te volgen!

4	Camille Poitevin	P 16
	La Cambre, Brussel, BE	
	Récit Glissant	

Camille Poitevin is opgegroeid in Parijs. Ze heeft haar bachelor Beeldende Kunst behaald aan de Concordia University in Montréal en heeft gewerkt als filmmaker, visueel producent en artistiek directeur. Ze heeft een uitwisselingsprogramma gevolgd aan het National Institute of Design in Ahmedabad in India en heeft haar master Beeldende Kunst behaald aan La Cambre in Brussel. Geïnspireerd door socioloog Zygmunt Baumans theorie van het vloeibare leven, waarin hij onze maatschappij beschrijft als een precare wereld vol onzekerheid, geleid door hyperkapitalistisch consumptiegedrag, heeft Camille Poitevin sculpturen, foto's en video-installaties gecreëerd die de alledaagse ervaring van zo'n vloeibare wereld verbeelden. In haar video-installatie zijn de kleine rituelen waaruit onze dagelijkse gewoontes bestaan vloeibaar geworden. De scènes worden door haarzelf gespeeld en stellen vier kamers voor: die vier versies van haar dagelijks leven. De schermen fungeren als bewakingsmonitors, waardoor de kijker een voyeur in verwarring wordt. De mise-en-scène die Camille creëert, vertegenwoordigt een denkbeeldig verleden, maar vertelt ons ook iets over de toekomst.

Zygmunt Bauman:

'Het vloeibare leven is een opeenvolging van nieuwe startpunten.'

Récit Glissant is een eindeloze poging om een verhaal vorm te geven. Ik heb verschillende scènes uit mijn dagelijks leven genomen en bevroren momenten gevonden waarin personages vastzitten in hun eigen decor. De sfeer is inert. Ik zag mezelf als de consument van mijn eigen wezen, verloren op een eeuwigdurende marktplaats van gelegenheid en ontmoeting. Ik voelde een kwetsbaar verlangen ontstaan dat gericht was op de ziel van lichamen, voorwerpen, tijden. Toch begreep ik dat deze emotionele aantrekkingskracht voortkomt uit de zoektocht naar een levenslang thuis.

Camille Poitevin, *Récit Glissant*, 2022
Videoinstallatie met 3D, AR en 2D

CAMILLE POITEVIN

Soms hebben onze innerlijke levens meer met elkaar gemeen dan we denken. Om de gemeenschappelijke factoren van onze lichamelijke netwerken te ontdekken,

GA NAAR

P 20

TARA-EVA KUIJPERS WENTINK

De grenzen die we rond ons intieme leven optrekken, kunnen ook politieke grenzen zijn – grenzen die zo'n grote kloof tussen mensen creëren dat gemeenschap niet langer mogelijk is. Kan intieme verbeelding deze grenzen overschrijden?

GA NAAR

P 26

HAEVAN LEE

Voel je je thuis? Dan kan je hier voorgoed blijven, of je kan een andere verhaallijn kiezen.

5	Luna Mahoux	P 18
	La Cambre, Brussel, BE	
	A tout mes frères	

Luna Mahoux heeft haar master Beeldende Kunst behaald aan La Cambre in Brussel. Dit jaar is ze begonnen aan haar master Beeldende Kunst aan de École nationale supérieure d'arts de Paris-Cergy. Ze werkt met archieven van de Zwarte cultuur, met een specifieke focus op muziek en de Zwarte gemeenschappen waarmee ze in contact kwam tijdens haar onderzoek in Chicago. Ze maakt gebruik van volkse en populaire beelden uit persoonlijke archieven en internet en laat zich inspireren door de theorieën van kunstenares Hito Steyerl over het 'arme beeld'. Esthetiek in lage resolutie is een middel om archiefkunstwerken te creëren die onzichtbare gemeenschappen weer zichtbaar maken. Hoe herwin je je eigen identiteit als de witte populaire cultuur zich elementen van de Zwarte cultuur toe-eigent? Luna Mahoux brengt deze visuele archieven samen als een daad van verzet en zelfidentificatie.

Wanneer ik de kerk binnenloop, word ik welkom geheten door een oudere vrouw met een perfect kapsel. Het doet me denken aan de zeggingskracht van Zwarte hairdo's in de Verenigde Staten. Ik heb het kapsel zelf geprobeerd op de eerste dag van mijn verblijf, maar wist niet of ik er nou twintig jaar jonger of ouder uitzag. Toch had mijn haar een glans en vorm gekregen die ik nog nooit eerder had gezien. De kapster moest zich tijdens het kammen inhouden om niet te gaan vloeken!

De oude dame in de kerk mompelt dat we daar moeten blijven wachten. We zien een prachtige vrouw zingen op het podium. Achter haar staat een koor met mensen van alle leeftijden. Na de openingsceremonie mogen we gaan zitten. Het valt me meteen op dat ik de enige ben met kleurrijke kleding en blond geverfd haar, in contrast met de donkere kleding van de gemeenschap. Mijn vriend Jalen had me zeker kunnen waarschuwen? Gelukkig merkt niemand me op, want iedereen heeft zijn ogen dicht. De muziek komt overal vandaan, en ze spelen sneller en harder zonder te stoppen. Ik zie de oudere vrouwen op de eerste rij met hun witte jurken en rode kruizen op hun borst neervallen, de een na de ander.

Als ik de eerste zie neervallen, spring ik op om te zien of ze in orde is, of ze hulp nodig heeft. Ik word overmand door angst. Onmiddellijk begrijp ik dat we haar moeten laten, dat mensen hier zijn om samen met haar huilen. Ze vallen en raken in trance, bijna bewusteloos. Zij schreeuwen en gillen eerst, en de andere mensen volgen later. Na deze eerste scène wil ik weg. Mijn aanwezigheid voelt niet legitiem, en ik voel me misplaatst om getuige te zijn van deze pijn en dit lijden.

Ik sms Jalen: 'Ik wil weg, er is zoveel pijn, ik voel me zo ongemakkelijk.' Op hetzelfde moment schrijft hij me: 'Je bent getuige van het trauma van slavernij, gaat het?' Achter mijn masker ben ik in tranen. Een vrouw die een paar rijen voor ons zit, staat op en komt onze kant op. Ze komt naar me toe, pakt mijn handen, tilt me op en zegt: 'Ik zie zoveel pijn in je, houd me tegen je aan.' Ik heb geen tijd om te antwoorden want ze neemt mijn handen om haar middel, omhelst me met al haar kracht en huilt de hele tijd terwijl ze 'Halleluja' uitroept. Ze probeerde al mijn pijn over te nemen.

Fragment uit de thesis van Luna Mahoux, vertaald uit het Frans.

Luna Mahoux, *2 strong for 2 long*, 2022
Videoinstallatie

LUNA MAHOUX

Achter de beelden van Luna schuilen niet alleen gemeenschap en verwantschap, maar ook geweld. Haar favoriete rapper, aan wie ze in haar werk een hommage brengt, werd enige tijd geleden doodgeschoten. Sommige mensen schrijven geweld in hun script als ze bij een bepaalde groep willen horen. Een ander voorbeeld is gewelddadige mannelijkheid.

GA NAAR

P 22

LOÏS SOLEIL

De beelden van Luna zijn een directe weergave van een erfenis van de Zwarte levenservaring in een specifieke gemeenschap. Ze voelen heel intiem aan. Maar de intimiteit die we in ons eigen huis creëren, delen we gewoonlijk niet.

GA NAAR

P 16

CAMILLE POITEVIN

Om eenzelfde vorm van gemeenschapsvorming te zien via symbolen en codes uit de Zwarte cultuur,

GA NAAR

P 24

BRAHIM TALL

6	Tara-Eva Kuijpers Wentink	P 20
	Koninklijke Academie voor Schone Kunsten (KASK), Antwerpen, BE	
	Rebirth of a Corpse Flower	

Tara-Eva Kuijpers Wentink, geboren en getogen in Amsterdam, heeft in 2020 haar bachelor Beeldende Kunst aan de Gerrit Rietveld Academie afgerond. In 2018 nam ze deel aan een uitwisselingsprogramma aan het Pratt Institute in New York City. In 2022 voltooide ze haar master in beeldhouwen aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Antwerpen. In haar praktijk verkent ze geabstraheerde en amorfe vormen die verwijzen naar de lichamelijke van de binnenkant van het menselijk lichaam. Als een sculpturaal organisch alfabet creëert Tara-Eva een uitdijend organisme dat de sfeer in de ruimte beïnvloedt. De kwetsbare materialen die ze gebruikt en met haar eigen lichaamsbewegingen vormgeeft, evenals de esthetische waarde van het organisme, vertellen ons iets over de spanning tussen de binnen- en buitenkant van ons lichaam. *Rebirth of a Corpse Flower* is een keramische fontein, een plek van leven en dood, het hart van organische uitbreiding in de ruimte.

In 1953 schreef dichter Benjamin Péret het volgende over de Tsjechische surrealistische schilder Toyen: 'Elle ne dort pas et voit ses rêves dans les pierres.' 'Ze slaapt niet en ziet haar dromen in de stenen.'

Het idee om een installatie te maken die groeit vanuit een bron is iets wat me inspireert. Zoals de wortels die uit een plant groeien of aderen die zich vanuit het hart vertakken. Een bron die aspecten van zowel leven als dood kan bevatten. Met mijn werk wil ik de kijker een omgeving binnenleiden waarin mysterie, zachtheid en verschillende vormen samenkomen tot een vlezige, tedere wereld.

Tara-Eva Kuijpers Wentink, *Song of a Source*, 2022
Textiel, wol, keramiek, acrylic1, gyproc, spuitverf, vispomp

TARA-EVA KUIJPERS WENTINK

Niet alleen menselijke, maar ook andere soorten lichamen kunnen deel uitmaken van het onze. Bij het eten van gefermenteerd voedsel worden bacteriën en levende organismen gasten in ons spijsverteringskanaal.

GA NAAR

P 14

LORAN VAN DE WIER

Het beeld van Tara-Eva Kuijpers Wentink voert ons mee naar een bron waaruit leven en dood tegelijkertijd kunnen ontspringen. We zien leven en dood vaak als twee gescheiden werelden. Maar wat gebeurt er in limbo, tussen leven en dood?

GA NAAR

P 30

ANNA DE SUTTER

Terwijl het groeiende organisme in Marres ons een vorm van innerlijke bescherming toont door zich te verbinden tot een netwerk, zijn ook vormen van uiterlijke bescherming mogelijk. Vooral voor vrouwen van kleur – vaak het slachtoffer van mannelijk geweld – zijn zelfverdediging en groepssolidariteit belangrijk.

GA NAAR

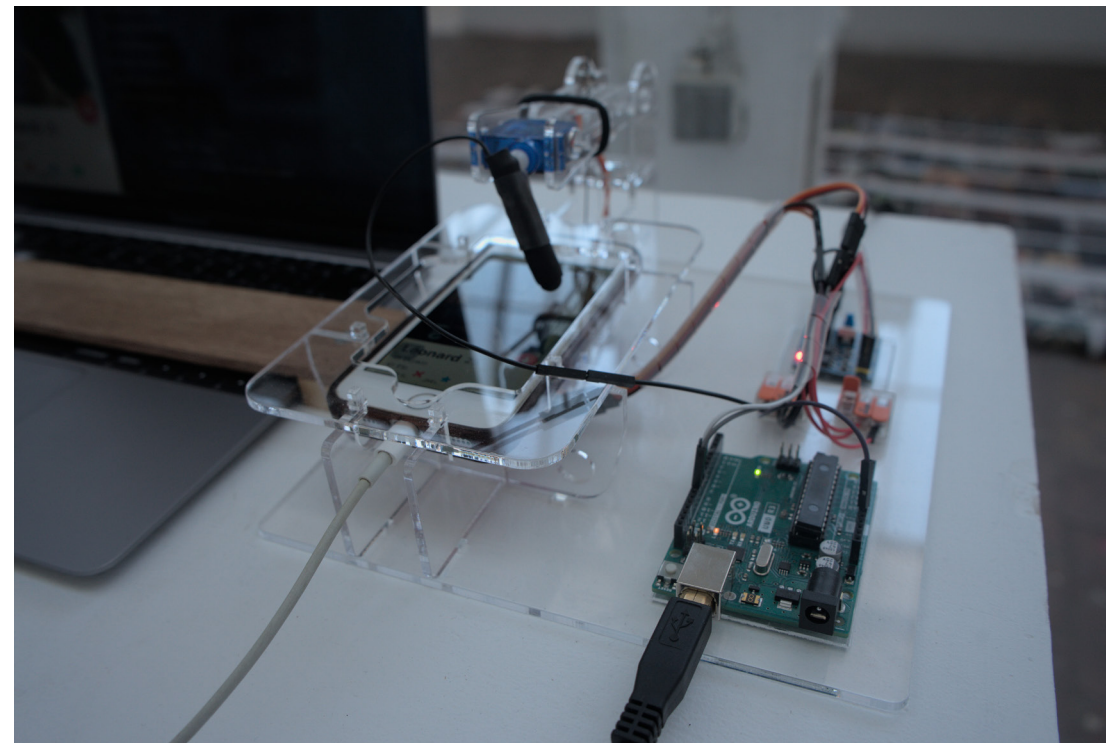
P 22

LOÏS SOLEIL

7	Loïs Soleil	P 22
	Ecole de recherche graphique (ERG), Brussel, BE	
	Brussels 2021-2022	

Loïs Soleil is een Frans-Schotse kunstenares en is afgestudeerd aan de ERG (École de recherche graphique) in Brussel. Daarvoor studeerde ze beeldende kunst aan de Universiteit van Leeds en Ensba Lyon. Ze haalt haar inspiratie uit net.art, popcultuur en culturele studies. Haar artistieke praktijk gaat over voyeurisme, de mannelijke versus de vrouwelijke blik en (cyber)feminisme. Loïs speelt met de codes en talen van internet en bevraagt de concepten van zelfportrettering en intimiteit. *Brussel 2021-2022* is een confrontatie met toxische mannelijkheid en de manieren waarop geweld ons dagelijks leven binnensijpelt. Bezoekers kunnen een AI-robot live zien 'swipen' op Tinder en de verschillende persona's zien die bepaalde mannen creëren om volgens hun eigen codes 'begeerlijk' te worden. Datingsites kunnen de schijn wekken van keuzevrijheid, maar op de achtergrond word je geleid door een algoritme: je keuzes zijn gebaseerd op binaire codes en eerdere beslissingen en je matches zijn het resultaat van een voorspelling op basis van je persoonlijke informatie. Loïs Soleil confronteert ons met de patriarchale structuren achter zulke codes, maar eigent zich tegelijkertijd deze technologie toe om een ruimte voor feministische emancipatie te creëren. De beschermhoezen van de tatami's worden een bescherming voor vrouwen en anderen die zich als vrouw identificeren omdat ze ons waarschuwen voor gewelddadige vormen van mannelijkheid.

Brussel 2021-2022 is een project dat voorkomt uit mijn verzameling screenshots van cisgender heteroseksuele mannen die poseren met wapens op de datingapp Tinder. De installatie is gemaakt van tatami's – matten die gebruikt worden voor vechtsporten. De matten hebben gepersonaliseerde hoezen: ze zijn bedrukt met schermafbeeldingen die met behulp van de verschillende generaties, kaders en ontwerpen van Tinder tot een enkel motief zijn samengevoegd. Voor dit project heb ik een AI-algoritme ontwikkeld dat wapens detecteert, terwijl een robot swipet om mijn verzameling schermafbeeldingen uit te breiden. De volgende stap van het project is het organiseren van een zelfverdedigingsles op de tatami's.

Loïs Soleil, *Tinder robot*, 2022
Laptop, plexiglas, Arduino Uno, Servomotor, voedingsmodule, stylus, startkabels

LOÏS SOLEIL

Gebruiken deze mannen symbolen van geweld om zich te bewijzen tegenover vrouwen of vormen ze een bedreiging? Is dit misschien een manier om iets anders te compenseren? Soms neemt de theatraliteit waarmee mensen een personage spelen het podium over.

GA NAAR

P 12

LUCA TICHELMAN

Veiligheid is niet alleen een individuele verantwoordelijkheid, maar kan ook de kern zijn van groepsvorming. Soms worden er grenzen tussen mensen opgeworpen om politieke veiligheid te creëren.

GA NAAR

P 26

HAEVAN LEE

Dodelijk geweld kan ons behoorlijk neerslachtig maken. Maar het leven vieren kan ons juist weer opvrolijken. Als je deel wilt uitmaken van een gemeenschap waarin een tussenweg wordt gezocht, nodigen we je uit om te dansen, je lichaam te bewegen en te zingen.

GA NAAR

P 30

ANNA DE SUTTER

Speciale dank aan Julien Dutertre en Federal Eco Foam (Lommel).

8	Brahim Tall	P 24
	LUCA School of Arts, Brussel, BE	
	Tukuleur	

Brahim Tall is als fotograaf afgestudeerd aan de LUCA School of Arts in Brussel. Hij heeft zijn artistieke praktijk opgebouwd rond thema's als identiteit en identiteitspolitiek. Naast zijn persoonlijke ervaringen, de jeugdcultuur in de hoofdstad en Zwarte representatie in de kunstgeschiedenis, populaire cultuur en het dagelijkse leven, zijn gemengde etniciteit (*métissage*) en de problematiek rondom 'racial passing' ('kleur kiezen') centrale thema's in zijn werk. In zijn film *Tukuleur* zien we een performer die zich door een reeks van poses beweegt – poses gebaseerd op motieven uit de kunstgeschiedenis en popcultuur. Het is een poging om de kijker te confronteren met zijn eigen blik, die macht heeft over de interpretatie van anderen en van zichzelf. Met deze lus van transformaties toont Brahim Tall aan hoe moeilijk het is te moeten kiezen voor één huidskleur. Hoe kun je uit al die mogelijkheden een keuze maken?

In *Tukuleur* staat het lichaam in beweging centraal. Haar, houding en huidskleur verschuiven, vermengen zich en wisselen elkaar af, waardoor er een choreografie ontstaat van blikken en poses gebaseerd op voorstellingen uit de kunstgeschiedenis en de popcultuur. Door dit lichaam steeds te laten veranderen probeer ik in deze film te onthullen hoe onze blik de interpretatie van verschillende lichamen in verschillende contexten beïnvloedt. Het gebruik van twee schermen benadrukt deze ervaring nog meer. De kijker kan zijn eigen lezing van het lichaam rechtstreeks vergelijken met de constante overgang waarmee het zichzelf representeert.

Brahim Tall, *Tukuleur*, 2022
Videoinstallatie

BRAHIM TALL

Onze blik beïnvloedt hoe anderen zich voelen, gedragen en identificeren. Wat gebeurt er als je voyeur wordt in iemands intieme leven?

GA NAAR

P 16

CAMILLE POITEVIN

De choreografie in de film is gebaseerd op bekende poses en signalen uit de kunstgeschiedenis en de popcultuur. Wat gebeurt er als de codes van een gemeenschappelijke cultuur uit de hand lopen en directe vormen van geweld gaan vertegenwoordigen?

GA NAAR

P 22

LOÏS SOLEIL

We proberen ons verstaanbaar te maken of een gemeenschap te vinden door ons gedrag voortdurend aan te passen en te transformeren. Elke gemeenschap heeft haar eigen typische verwachtingen, haar eigen 'etiquette' of decorum.

GA NAAR

P 28

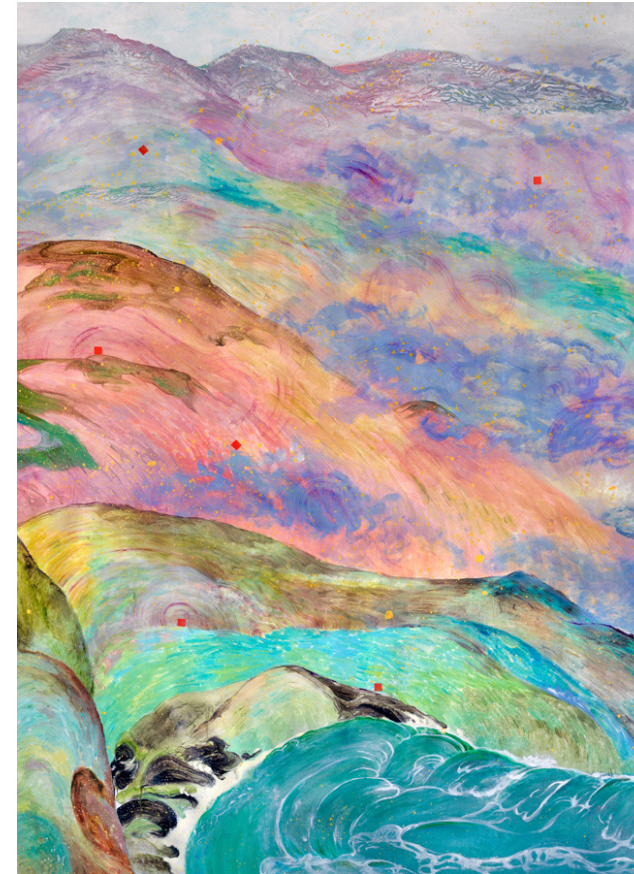
MICHAL LUFT

9	Haevan Lee	P 26
	Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten (KABKA), Den Haag, NL	
	Welcome to the Buffer Zone	

Haevan Lee heeft in 2016 haar bachelor in Oriental Painting behaald aan de Sungkyunkwan Universiteit in Zuid-Korea en heeft dit jaar het Artistic Research-programma van het mastertraject Beeldende Kunst aan de KABK in Den Haag gevolgd. Haar werk wordt nog altijd beïnvloed door haar opleiding in oosterse schilderkunst. Ze verkent grenslandschappen – met name het grensgebied tussen Noord- en Zuid-Korea, waar ze opgroeide – en baseert haar beeldend werk op haar persoonlijke herinneringen en ervaringen. De landschappen die we zien, zijn niet echt, maar een weergave van hoe Haevan Lee ze zich herinnert of voorstelt. In het grensgebied is het verboden om foto's te maken en dus maakte Haevan Lee schetsen die ze later naschilderde in haar atelier. Het uitgestrekte schilderij en de video-installatie creëren een bufferzone in de tentoonstellingsruimte die voortkomt uit de fantasie van de kunstenaar. Hybride wezens (half mens, half plant) bewonen deze wereld en verbinden een fictief essay met de werkelijke ervaring van het leven op een politiek beladen plek. De harde realiteit van de grensgebieden wordt verzacht door een dromerige esthetiek.

Met mijn onderzoek verken ik het geopolitieke landschap van grenzen over de hele wereld, in de vorm van een beeldende studie van dergelijke locaties. Wat ik zag en tekende bij de DMZ op het Koreaanse schiereiland, waar je geen foto's mag maken, verbeeld ik als een schilderij. Dat heb ik ook gedaan met het grensgebied tussen Noord-Korea en China en andere grensgebieden in Eurazië. Ik stelde me voor hoe ik die grenzen overschreed of me overgaf aan hun dynamiek. De kunstmatige markeringen in de ruimte (kleurrijke en opvallende geometrische driehoeken en vierkanten) geven de gebieden aan waar mensen niet mogen komen, zoals militaire zones, mijnenvelden of gezagslijnen die mensen niet mogen overschrijden. De bufferzone ziet eruit als een ongerepte ruimte – net als een schilderij.

Met het gebogen panoramische, driedimensionale schilderij probeer ik van de tentoonstellingsruimte zelf een bufferzone te maken. Het panorama biedt toegang tot een ruimte die door meerdere mensen kan worden betreden en vanuit verschillende standpunten en perspectieven kan worden bekeken. Kijkers ontmoeten fictieve personages en krijgen signalen van beperking in de landschappen, en kunnen zo de grenzen verkennen tussen verschillende culturen, tussen leven en dood, tussen het virtuele en de werkelijkheid en tussen mens en natuur.

Haevan Lee, *Welcome to the Buffer Zone*, 2022
Olieverf en acrylverf op doek, paneel, Nitrile rubber, geluids- en videoinstallatie

HAEVAN LEE

De spanning tussen afwezigheid en aanwezigheid is kenmerkend voor grensgebieden. Om de potentiële energie van leegte te ervaren en om te ontdekken hoe je daarmee om moet gaan,

GA NAAR

P 28

MICHAL LUFT

Waar de grenzen tussen menselijke identiteit en andere levensvormen worden overschreden, ontstaan nieuwe werelden. Nieuwe ceremonies en rituelen kunnen de harde realiteit van een ruimte verzachten.

GA NAAR

P 14

LORAN VAN DE WIER

Regels en voorschriften hebben een veel invloed op ons gedrag. Hoe kun je een gemeenschap opbouwen zonder de vrijheid je eigen regels te verzinnen?

GA NAAR

P 12

LUCA TICHELMAN

10	Michal Luft	P 28
	Koninklijke Academie voor Schone Kunsten (KASKA), Antwerpen, BE	
	Full of Potential	

Michal Luft (1989) heeft haar bachelor Beeldende Kunst behaald aan de Shenkar Multidisciplinaire Kunstschool in Israël. Na enkele tentoonstellingen in Israël verhuisde ze naar België om daar het mastertraject van het In Situ-programma van de Koninklijke Academie in Antwerpen te volgen. Ze is een multidisciplinaire kunstenaar die werkt met installaties en fotografie. Ze maakt ruimtespecifieke werken die beïnvloed worden door de context waarin ze werkt. Haar installaties zijn vaak een poging om het emotionele leed te vangen dat in bepaalde objecten, ruimtes en situaties ontstaat. Michal Luft onderzoekt decorum en de gecodeerde gedragsverwachtingen binnen sociale klassen. Ze bevraagt de verouderde sociale codes die zijn blijven hangen in gewone gebruiksvoorwerpen. *Full of Potential* is een verzameling tafels, weggezet in een hoek. Ze zijn gedekt en klaar om gebruikt te worden voor een chic feest, als belofte van iets wat nog moet komen. De overvloed aan gedekte tafels onderstreept paradoxaal genoeg de leegte die ontstaat door onvervulde verwachtingen. Wat gebeurt er als het feest niet doorgaat? Hoe worden onze emoties gestuurd door zulke verwachtingen en hoe moeten we ons gedragen als bevrediging uitblijft?

Dit werk gaat over toeval en orde.

Dit is een werk dat niet de ruimte krijgt om zijn volledig potentieel te benutten.

Deze objecten lopen vooruit op iets wat nog moet komen.

Het werk bestaat, maar vervult zijn doel niet.

Het is ingesteld op perfectie en geeft een gevoel van controle.

Michal Luft, *Full of Potential*, 2022
Hout, perzikgele polyester textiel, pinnen

MICHAL LUFT

Bij afwezigheid van een lichaam om het potentieel van een ruimte te ervaren kunnen we ons richten op objecten, lichten en geluiden. Vormen die de afwezige persoon?

GA NAAR

P 30

ANNA DE SUTTER

Om te ontsnappen aan verouderde sociale normen moeten we begrijpen waarom we nog steeds volgens de regels leven. Een daad van introspectie, of een diepe blik in onszelf, kan daarbij helpen.

GA NAAR

P 20

TARA-EVA KUIJPERS WENTINK

Als het potentieel van de ruimte niet gebruikt kan worden om een gemeenschap te creëren, kun je zaken toevoegen die dat wel kunnen. Soms kan een basisbehoefte (zoals voedsel) gemeenschap creëren en ons dichter bij de plek brengen waar we zijn.

GA NAAR

P 14

LORAN VAN DE WIER

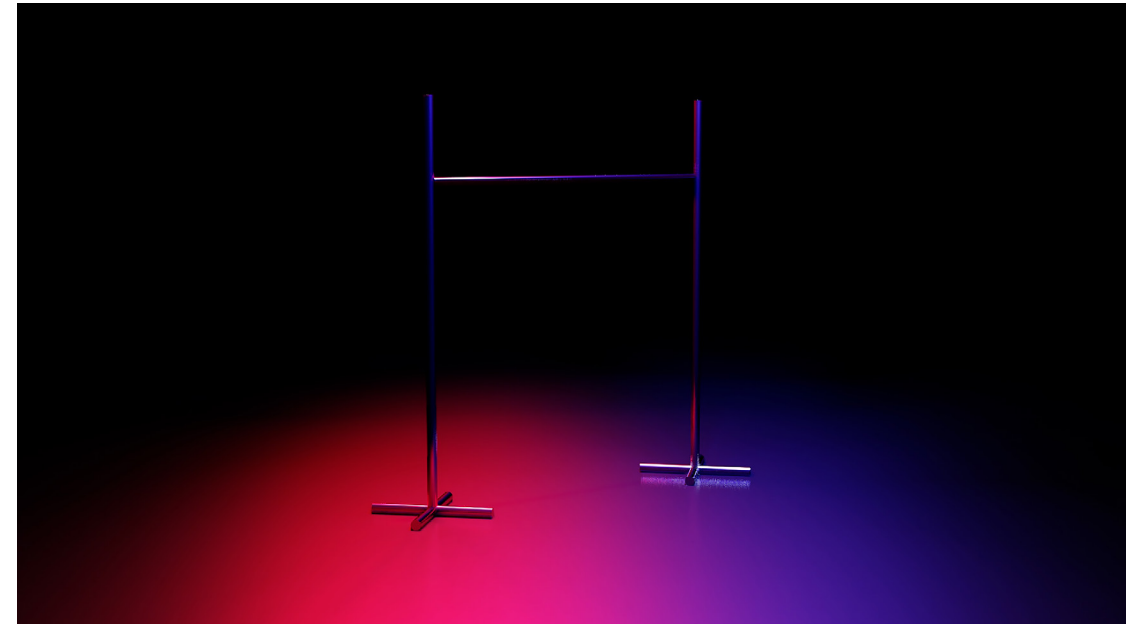
11	Anna De Sutter	P 30
	LUCA School of Arts, Brussel, BE	
	How low can you go ?	

Anna De Sutter is afgestudeerd aan de LUCA School of Arts in Brussel en heeft een veelzijdige praktijk met performances, installaties, video en muziek. Haar alter ego ANNA doet de performances, overschrijft de grenzen van haar persoonlijkheid, terwijl Anna de kunstenaar de zin van het leven ontdekt door middel van in-situ-installaties. Haar existentiële zoektocht heeft geleid tot de installatie *How low can you go?*. Een geautomatiseerde limbomachine is hier de belangrijkste performer. Enerzijds verwijst limbo naar de gepopulariseerde en exotische dans, traditioneel afkomstig uit Trinidadse rituelen tijdens waken en in de jaren vijftig gepopulariseerd door de Trinidadse danseres Julia Edwards; anderzijds verwijst het naar de tussenzone tussen leven en dood of hemel en hel die in vele culturen wordt erkend. Het is een 'hangplek' in het geestenrijk, voor de moreel wisselvalligen, de twijfelaars en de besluitelozen.

Life goes up and down
 Life goes from smile to frown
 First above, then under ground
 We get born and then we die
 In between we'll laugh and cry
 When the bar goes lower, we go under
 When it rises we're left to wonder:
 How low did we go?

Songs geschreven, gecomponeerd en uitgevoerd door Anna De Sutter:
 Life goes up and down, 2'58", 2022.
 Soft Longing Sighs, 3'41", 2022.

Limbo machine gebouwd en ontwikkeld door Elias Bonneux (bonneuxelias@gmail.com)
 3D video in loop gemaakt door Siebert Mispelon (mispelon.siebert@gmail.com)

Anna De Sutter, *How low can you go?*, 2022
 Limbo machine, songs, 3D videoloop

ANNA DE SUTTER

De afwezigheid van de performer geeft bezoekers de ruimte om deze limbomachine grondig te onderzoeken. Soms kan je identiteit juist zonder je aanwezigheid heel zichtbaar worden, als je ruimte geeft aan de mensen en dingen die ook deel uitmaken van jezelf.

GA NAAR

P 18

LUNA MAHOUX

Als je onder de limbomachine door danst om te begrijpen wie je bent, voer je ook een show op. Je rekt je lichaam uit om eronderdoor te passen. Kan overdreven acteren deels onthullen wie we werkelijk zijn?

GA NAAR

P 12

LUCA TICHELMAN

Je hebt het einde bereikt! Of toch niet? Verlaat limbo door een ander verhaal te kiezen.

Currents is een jaarlijkse groepstentoonstelling met werk van recent afgestudeerde kunstenaars van academies in België, Noordrijn-Westfalen en Zuid-Nederland. De tentoonstelling is ingebed in een ruimer begeleidingstraject waarin een training van Jessica Capra en Tiphonie Blanc, netwerk en professionalisering centraal staan. Marres, Huis voor Hedendaagse Cultuur, en Z33, Huis voor Actuele Kunst, Design en Architectuur in Hasselt, presenteren samen dit project en wisselen elkaar jaarlijks af als tentoonstellingsruimte. *Currents #10: Choose Your Own Story* wordt mede mogelijk gemaakt door Jester.

Marres ontvangt structurele steun van het Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, Provincie Limburg en Gemeente Maastricht.

provincie limburg

Gemeente Maastricht

Z33 ontvangt structurele steun van Vlaanderen, Gemeente Hasselt en Gemeente Genk.

Curatoren: Déborah Claire, Erell Hemmer en Zeynep Kubat

Kunstenaars: Anna De Sutter, Johann Husser, Haevan Lee, Michal Luft, Luna Mahoux, Camille Poitevin, Loïs Soleil, Brahim Tall, Luca Tichelman, Tara-Eva Kuijpers Wentink en Loran van de Wier

Teksten: Déborah Claire, Erell Hemmer en Zeynep Kubat

Productie: Rosa van der Flier

Tekstredactie: DUO Vertaalbureau, Julie Cordewener

Grafisch ontwerp: Inès Collin

Drukwerk: Drukkerij Tielen

Met dank aan:

Alle deelnemende kunstenaars en academies die hebben bijgedragen aan *Currents #10: Choose Your Own Story*

Team Marres:

Valentijn Byvanck, Lisa Alzer, Julie Cordewener, Oonah Duchateau, Rosa van der Flier, Anneke Haane, Tineke Kambier, Ilse van Lieshout, Alejandra Murillo, Sophia Zwaveling en alle vrijwilligers

Marres ligt in het hart van de oude stad Maastricht. Hier wordt met beeldend kunstenaars, muzikanten, vormgevers, koks en parfumeurs een nieuw vocabulaire voor de zintuigen ontwikkeld. Naast een dynamisch programma met tentoonstellingen, presentaties en performances heeft Marres een prachtige stadstuin en een geliefd restaurant.

Marres, Huis voor Hedendaagse Cultuur

Capucijnenstraat 98, 6211 RT Maastricht

+31 (0)43 327 02 07 - marres.org - info@marres.org

dinsdag t/m zondag: 12 - 17 uur

